УКРАЇНСЬКИЙ
Ц.....
МУЗЕЙ-АРХІВ

НОВИЙ ШЛЯХ

ОРГАН
УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ
ДУМКИ.

Листопад 1945. Річн. IV.
Ч: 11.

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОБОРНА ДЕРЖАВА !

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ !

ВОЛЯ НАРОДАМ - ГІДНІСТЬ ЛЮДИНІ !

&|&|&|&|&|&|&

"... Та прийде час
І Ти вогнистим видом
Засядеш у народів вольних колі,
Трусиш Кавказа, впережешся Бескидом,
Покотиш Чорним Морем гомін волі
І гляне ш як хазяїн домовитий
По своїй хаті й по своїм полі..."

І. Франко.

"Встане Україна і розвіє тьму неволі,
Сяйт правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти..."

Т.Шевченко.

&|&|&|&|&|&|&

ЧИТАЙ НАЦІОНАЛІСТИЧНЕ ВИДАННЯ !

НА НЬОГО ЖДУТЬ СОТНІ ТВОЇХ ДРУЗІВ !

БУДЬ ОБЕРЕЖНИЙ - ВОРОГ НЕ СПИТЬ !

З ХАТИ ДО ХАТИ - З РУК ДО РУК !

З СЕРЦЯ - ДО СЕРЦЯ !

[illegible]

[illegible] за, що опутана найважчими найдавніми нашіями, щоля [illegible] викреслює із себе нової нації, нову віру у правоту, у власну величню і поставила на фоні [illegible] нову силу української дійсности - Українських Націоналістів, [illegible] відродженого фенікса, що в [illegible] тягнуть непримиренної боротьби пикує з побідженого міжтварно народу націю - переможця, [illegible] - монолит, що зорганізує і зберегти свої сили, підготовлені [illegible] до рішучого змагу.

[illegible] в традиціях Першого Листопаду, що [illegible] у Львові [illegible] свій початок кривавої дев'ятнадцяти Воєнної України - Українських Військових Організацій. Цей неотримальний Дніпровський Орден [illegible] Основоположника Українського Націоналістичного Руху Євгена [illegible] Руху, що нищать Героїв тої міри, як [illegible] Дмитро Донцов, [illegible] свій початок цей орден, що повстав із боєвої традиції [illegible] Української Галицької Армії, Січових Стрільців, Гайдамаків і Українських [illegible], що доказав і як регулярна армія і як підпольна дружина [illegible] Командантів - Є.Коновальця, А.Мельника і Р.Гасо[illegible].

Українська Військова Організація, що боронить гордого і [illegible] імени Української Нації в добу найважчого натиску займанців, [illegible] згодом на кріпкій основі своїх революційних подвигів [illegible] націоналістичний Рух - Організацію Українських Націоналістів, що поставила перед собою найпершим завданням - безоглядну боротьбу з займанцями за воздвигнення Самостійної і Соборної Української Держави.

[illegible] боротьби паде поцілений рукою Москви на [illegible] чуйного [illegible] перший Воїн Української Національної Революції - [illegible] А.Мельник, ОУН - Полк.Євген Коновалець. Та боротьба не перервалася [illegible] стає досвідчений керманич військ Української [illegible] 1920 рр. - полк.А.Мельник, як наступник Основоположника Української Національної Революції і Вождя Українських Націоналістів.

[illegible] за досвідченою рукою Організація Українських [illegible] стає одиноким лицарем визвольної боротьби Українського Народу, мужньо відбиває всі удари ворожих та [illegible] Української Нації.

[illegible] війна не проноситься над українськими землями [illegible] Українського Націоналістичного Руху. Навпаки, готуючись [illegible] армії, Український Націоналіст пускає кривавих [illegible] проходить школу державного будівництва на [illegible], нещадною боротьбою з німецькими і чужими [illegible] перед світом незломну волю Української Нації - [illegible] життям.

[illegible] Батьківщині віддають своє життя сотні найкращих [illegible] народу, очайдушно відданих воїнів і [illegible] - Перед брамами Зовсітаверного падуть два [illegible] Проф. [illegible] Ж.Сиборський 1941 р., у Києві Рогач, Орлик, Тесленко, [illegible], Одійник, Ткаченко 1942 р., у Львові - Я.Баранецький, [illegible], полк.Сушко 1943 - 44, у німецьких концлагерах - [illegible] 1943 р. і сотні-тисячі інших відомих й невідомих воїнів Української Національної Революції.

[illegible] нещадної світової війни повалений нарешті ЛХ [illegible] - соціялізм, та українських земель надії їх хи[illegible] червоної Москви. З кожним днем, в кожним [illegible] демократичним заходом і деспотією [illegible] ніжних [illegible] нацькувати хмари [illegible] не [illegible] війну.

[illegible]

[illegible]

ОЖИВАЛУЙМО ЦІНІ ХВИЛИНИ З МИНУЛОГО – ВОН НЕ ВУТЕ [illegible]
ПІЗНАВАЙМО СВОЇ ПОМИЛКИ – ВОН В'ЮНУ НЕ ПОВТОРИТЬ[illegible]
ВІДЧУВАЙМО ІСТОРІЮ В ЖИТТІ, ТВОРІМ ЖИТТЯМ ІСТОРІЮ.

[illegible]

Богдан Лепкий

Б А З А Р.

Як у казці... У казці кривавого Змагу за велике, [illegible] найдужі вийшли із підземелля непобідимих лицарі, щоб не [illegible] своєю кров'ю зросити поневолену червоним наїздником Україну, [illegible] ратаєм перемогти смерть і дати життя Українській Державі.

Чотири роки змагалася хоробра Українська Армія, з [illegible] ворогами силами. Ченаче льви боролися Воїни Українські за свою і братів своїх волю, - за власну державу.

Змагаючи без упину, проливаючи ріки власної й [illegible] не було сили...

Но від півночі й полудня, сходу й заходу сунули на розбудженну й [illegible] в революційному багатті Україну дикі і нацьо [illegible] орди, що дідою гієною кинулися на жир...

Українські війська, що перейшли свої К р у т и, оборони [illegible] Ч а с в а, десяткування в безупинному змаганні з червоними й [illegible] й лихами, - війська, що перетривали хоч і з без[illegible] втратами. Ч о т и р о к у т н и к С м е р т и й З м и к р и й П о х і д опинилися "з ласки" свойого нового ніби-то [illegible] Варшави "армією за дротами".

Не всі щоправда. Бо були й такі, що за дроти не пішли. Вбачаючи неминучий фінал після звязання з західним "союзником", що потім так ганебно зрадив нас у Ризі - вони, замість за дроти, пішли в глибоке підземелля - в революційне підпілля. Були це безсмертною славою овриті Січові Стрільці Коновальця - Мельника. Вони вони творити підпольну Армію, що через довгі роки понесе [illegible] знамя визвольної боротьби й несплямлений прапор Української Національної Революції збереже й донесе до наших днів.

Але тимчасом Армія, точніше кажучи, її більша частина, після [illegible] закінченого Першого Зимового Походу та після зради свойого [illegible] Варшави, що погодилася з червоним наїздником на [illegible] України, опинилася за дротами... вижидаючи змін....

У своїй безмежній вірі в українську національну стихію жила [illegible] на те, що ведене її примітром село, оте раніш так неймовірно [illegible] до загального змагу, українське село прокинеться й струсить [illegible] чужинецьке ворогове ярмо.

[illegible] село, закушавши хоч і коротко большевицької "волі" [illegible] Знову і впоперек України горять повстання... [illegible] на своїх степових стрибунах в слід тут і там [illegible] наїздникам.

[illegible] за дротами потрясають ці вісті з України.

[illegible] вірить, бо хоче в це вірити, що дрімучий велитень проснувся, - [illegible] і без урна ще донедавна Україна надягнула на себе [illegible], а руки взяла м е ч: меч відплати й розплати.

Ідуть вісті з України почерез дроти...

Гудуть, непокояться й нетерпляче гортаються табори....

Бо є бо Україна в потребі. Як і зветься цим воякам за дротами [illegible] знаходиться в останньому бої за своє б у т и ч и н е б у т и !!

А вони дрімають в неволі, під ворогим караулом, у ярмі...

[illegible] мучені душі та не довго. Ось незабаром гнуться дрот, [illegible] напором дужих рамен, що не оглядаючись на [illegible] на волю, в степ погуляти. Протискаються у край [illegible] в цей вічно так приманчивий й чарівний степ український, на [illegible] знов, вір поклику : "До з б р о ї !!"

[illegible]

[illegible] переступить позу, щоб зробити [illegible] бій. Та не зважати московським [illegible] нашого Хотіня. Безборонні зробувають в перших [illegible] роботи, незгіті – винеці – все те зробовано [illegible] поневоленій України...

Іде завзятий бій....

Цілі за ніч посувається Лицарі Базару, окружені в шатрах Тетерева під Київ. Їх тягне туди [illegible] верхого й вхоті, що під Києвом повстання.

Та московський хижак корчиться, аби [illegible] [illegible] сили й на [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

Це: К р у т и, - Л ь в і в - К и ї в, - Б а з а р, зрештою нову виродкуючу віру Українського Націоналізм, що видасть найвищає цінтерпенної нації У В О - Українську Військову Організацію, - а там новобійницю й формуючу - нову державницьку й войовничу душу Українського Народу - Організацію Українських Націоналістів.

Шлях важкий, боротьба затяжна.

У ній падуть ще великі й численні жертви....

Давно вже Рідної Землі, в холодній чужині пане насамперед Головний Отаман Симон Петлюра, а там і Перший невтинчаний Вояк Української Нації - Евген Коновалець.

Обо з рук тієї самої підступної, скритовбивчої й злочинної Москви.

Та боротьба не вгаває !

Нащадки, а то й нечисленні Учасники Крут і Базару, як також і їхні численніші Друзі ославлені в боях за Київ і Львів - не складають зброї.

Очолювані своїм невтомним Начальником Булави Військ Української Революції, Вождем Українських Націоналістів А.Мельником - змагають в ім'я закріплення й закріплення тієї мети, що за неї впали Крутяни, Базарці, й усі другі знані й незнані Борці Визвольного Змагу...

Змагають до Самостійної Соборної Української Держави!!!

"СПІТЬ СКАЛІЧЕНІ, ПОРВАНІ, ВБИТІ,
СПІТЬ ОКУРЕНІ ДИМОМ БОРНІ, -
ВИ В ЛИЦАРСЬКУ КИТАЙКУ СПОВИТІ
НЕ ПОДОЛАНІ, ГОРДІ, ГРЕЗНІ..."

НАЦІОНАЛІСТИЧНА РЕВОЛЮЦІЯ.

На революцію, що її послідовно переводить у життя Організація Українських Націоналістів, в нас дивились і дивляться ще й сьогодні дуже однобічно, звертаючи увагу на її зачіпно -військовий характер, на її боротьбу з окупантами, що в даних обставинах могла виявитися назверх майже виключно в актах фізичного насилля проти ворога, з другої сторони перебираючи боєву традицію У В О -О У Н за очах поверхонного глядача /а таким була переважаюча більшість українського громадянства/ - характер чисто терористичної організації. Це вироблення цього хибного погляду спричинилися у великій мірі наші вороги, що все й всюди представляли ОУН, як чисто терористичну організацію. Таке насвітлення давали їй польська й московська пропаганди, а наша маса засвоювала собі його і подавала дальше. Ототожнювалися теророві.

Така характеристика ОУН і революції, що її вона переводить, є хибна, бо терор не був, не є і не буде ніколи самоціллю, чи навіть рацією її існування. Терор, це один із засобів боротьби нашого нащадника, це чин, що випливає з безмежної любови до свободи, з самовідречення й жертвенности, але ніколи не його мета Організації.

[illegible]

[illegible] Українцем, [illegible] Українцем [illegible] Українцем [illegible] Українцем

Не "моя хата з краю", але нація понад усе, не потурання злу, але виповнення цьому злу безпощадної боротьби, не компромісові шукзгобутки, але славне "здобути, або дома не бути", - не федерація, але Самостійна Соборна Україна від Карпат аж по Кавказ - цих кілька рис характеризують Українську Національну Революцію.

Її духове підложя має релігійний характер, що запалює маси і робить їх готовими до найбільшого фанатичного чину, до жертв. Всевишки - націоналісти свято вірять в ідею, яку беруться й готові кожної хвилини віддати за неї своє "душу й тіло"...

Націоналістичну ідею можна приняти, або в цілости відкинути, але ніколи допасувати її до чогось чи з чимсь погодити.

Гасло, яке написала на своїм прапорі Українська Національна Революція, є доґмою віри, що немає українця, який своєю духовістю перроосте інші національні типи та запише своє могутнє імя до безсмертної книги життя й слави нової Української Держави.

МИ - НАЦІЯ СУЗІРЯ МІЛІОНІВ
МИ - СЕРЦЕ ВОЛЬ, МИ БУЙНА КУЗНЯ СИЛ,
ЩО СИПЛЕ БЛЕСКОМ СКРЕЗЬ...

Ф.Ф.Ф.

УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ.

/продовження/.

Чужинець А.Тилер у книжці про українських козаків, виданій в Франкфурті 1685 р. пише: "Україна - це край населений свободолюбивою нацією козаків...Козаки України дуже люблять свободу й не терплять чужого ярма...". Ця риса вольнолюбивости властива українському народові й досі. Нещодавно нім.Лайпцігська газета зо здивуванням констатувала, що українці не здатні покірно знести поневолення. Удар в обличчя вони не здатні ніколи простити й спалахують лютою ненавистю до того, хто користується такими виховавчими методами. Для німців така поведінка справді здається дивною: вони так само як москалі звикли до покори, дисципліни, запровадженої силою фізичною силою. Українець такі методи запровадження порядку ненавидить.

Росіяни, як нація в цілому, протягом довгих віків плекали культ покори до царя, то всевладного монарха, під рукою якого зникала власна індивідуальність, волі якого кориться народ, безвладна маса. Цар був немов фатум, його воля була законом для всіх, хоч якби не суперечила вона волі окремого індивідуума. "Нікайний раб твоєго пресветлого величества", "покорнейший" - так називали себе царські бояри в чолобитних звернутих до царя. Наскільки такі самі почуття покірної приниженности перед царським престолом жили серед московського селянства, свідчить з того, що в селянському обряді весільному в різних губерніях Московщини ще вкінці минулого століття можна було чути таку пісню:

[illegible]

[illegible]

А другой за мирную благодать,
А третий, чтоб красно [illegible]
За наших пращуров [illegible]

[illegible] на нинішньому в те, що лютневу революцію 1917 р. [illegible] [illegible] розпочав Волинський Полк, складений з українців [illegible] [illegible] грунтовно психологічні розбіжності [illegible] [illegible] [illegible]

Привязаність до землі також споконвічна українська риса. Хліборобство на Україні стало основним заняттям ще на зорі нашого історичного життя. За мінатурських часів навіть культурно - відсталі деревляни займалися хліборобством. Тому не дивно, що ми в плеканні хліборобських культур у розвитку сільсько-господарських знарядь раніше від інших европейських народів дійшли високої досконалости. Є припущення, що плуг німці запозичили з України.

"Український хлібороб у власності на землю цінить себе, свою працю, бачить у ній працю своїх предків; батьківщиною називають землю, що від батька дісталася; він відчуває таємний містичний зв'язок з землею; земля для нього не механічна сила, а жива істота; ще й такий добрий хазяїн, коли сіє скидає шапку, бо сівба - це священна дія; плід землі, хліб - святість. Дитину учать: "поцілуй шапу /хліб/". Коли шматок упаде на землю, підіймають і цілують, як святість. Ця привязаність до власної землі, закоханість в ній - є запорукою, що з цього, при добрих порядках, виростуть любов і привязаність до власної держави, що боронить власників"./А.Андрієвський/.

Вдачі своїм укладом життя, звичками, традиціями, психологією звязаний із землею, український селянин трагічно переживає свій відрив від неї, а в таких випадках часто психічно заломлюється, морально нікчемніє. Коли злидні примушують його кидати рідне село, він з більшою неохотою йде до близького міста в робітники, аніж в далекий край, де він на вільних просторах зможе осісти на землі й хліборобити.

Багатовікові набутки нашого народу звязані з культом землі, зрозумілі також для кожного українського робітника й зворушать його душу, обіймають його емоцію. Треба думати, що психологія нашого робітника розвиватиметься далі через органічне сприйняття найвищих моральних, правових, естетичних вартостей, створених нашою хліборобською вартістю, тих вартостей, які, виникнувши на грунті хліборобської культури, не мають в собі надто конкретних, специфічно-селянських особливостей цієї культури. Наша інтелігенція також відчуває свою тісну звязаність із духовістю українського селянства, в його психології свідомо шукає для власного духового зміцнення оздоровлюючих первнів.

Протягом довгих століть, Східні Землі були відділені від Західних Земель міцним кордоном, але характерно, що всі головні особливості хліборобської культури й основаної на ній духовости однакові на всіх українських землях. Частини плуга в Галичині мають ті самі назви, що й у селах Воронежчини, на крайньому сході українського суцільного етнографічного масиву. Між Московщиною - й Україною протягом кількох століть не було кордону. Московські землевласники на Україні багато зусиль докладали до того, щоб уодноманітнити рільничу культуру, рільничу техніку України з московською, але в цьому їм ніяк не пощастило. Спроба прищепити у нас культуру сохи зовсім не повелася. Національна психрлогія москвинів відмінна від нашої, відсутність вкоріненого культу землі. Серед московського селянства сильні ще рештки культури кочовиків й мисливців. Хліборобство в Московщині розвивалося куди пізніше аніж у нас. За давніх часів москвини не засиджувалися на одному місці, маючи великі не заселені, але майже пусті простори, вони, виснаживши землю водному місці, переходили на другі. Там підтримувалися їхні кочовничі інстинкти. Тому вже й в XX ст. селяни охоче кидають батьківську ріллю і йдуть на заробітки, "на отхожі промисли", або стають робітниками на фабриках та заводах. Такий вплив до бродяжництва призводить до того ж, що вони наплиливши на Україну, стають тут конкурентами українців в різних галузях господарського життя і, підтримувані владою, витискають з цих галузей українців.

З усього вищесказаного можна зробити ряд висновків:

1. Українська нація має за собою [illegible] чітко виразно окреслену, [illegible]

2. Українська нація має у минулому [illegible] історичних початків, які [illegible]

3. Українська духовість не [illegible] українського духовості.

/ Продовження [illegible]

"КОЛИ УКРАЇНА МАЄ ВИЗВОЛИТИСЯ - ЦЕНА МУСИТЬ МАТИ ОДИН ПРОВІД І ОДНУ ВИЗВОЛЬНУ ПОЛІТИКУ"

А.Мельник

УКРАЇНСЬКІ ДЕМОКРАТИ МРЕ СВ[illegible]

Діються деякі речі від яких [illegible] по кімнаті, як на них реагувати, щоб їх уникнути, що [illegible] вони не повторилися. Так буває в справах [illegible] справах, які ми називаємо великими. Так буває в [illegible] нашу нитку, або так буває й з нитки [illegible] мова чи публікації від яких, слухачів або [illegible] сторони. - Від якогось часу, коли б [illegible] такі промови й публікації у нас українців [illegible] не й що раз то гостріше. Слухачі ці промови [illegible] кають враження, що ніби затратили почуття [illegible] ності, призабули своє давно минуле і дивляться [illegible] перу, маски, фарби й [illegible] "[illegible] ності". У своєму безсонні починають [illegible] на подвіре всіх і все, як свої [illegible] що не все здається - тяжко відповісти. [illegible] то ?! Невже-ж думають вони в той спосіб [illegible] за собою сліди того минулого і [illegible] гідний вже ?! - Невже-ж думають вони [illegible] нуть своїх сліпих до праці ?! [illegible]

Деколи чується прямо, що якась [illegible] рука по підмову й [illegible] українській [illegible] в так [illegible] на волі. - Чується прямо, що [illegible] українських національних рухів, то [illegible] українством. Всі ми дуже добре знаємо, що [illegible] до [illegible] з [illegible] не допускаємо до [illegible] на дно нашої українськи й [illegible] і [illegible] агентур, щоб [illegible] накоїти [illegible] у [illegible]

[illegible]

свою "збройну силу". Дальше, участь націоналістів в рядах УНРАрмії не означала згоди націоналістів зо всіми програмовими тезами проголошуваними тоді у різних виданнях УНРАрмії. Ще ми, як ті, що ці справи надто добре знаємо, мусимо в ім'я історичної правди спростувати й підчеркнути, щоб не ширилося баламутство.

&!&!&!

Багато не українська суспільність. Бачить, розуміє, кривить, пи-
шає, але й нагромадилося багато лиха — й на тому [illegible].
Все це лиха багато вже в нас говорилося і писалося. Поміщено
на цю тему таки багато статей в наших часописах, але життя пише ро-
[illegible] утертим носом "патріоти" удають, немов це не до них від-
носиться, ба, по більше, мають і смак часто беруть участь у тому ви-
[illegible] проти цього лиха, дальше мирують на тих українського суспільства,
[illegible] про свої патріотизми, про свої подвиги, заслуги й про
[illegible] і нагадують їхньої кращої присутности в суспільній поді-
[illegible], економічній чи іншій галузі нашого життя.
[illegible] не рачили й багато ми отрезь і в різних періодах нашого су-
спільного життя. Найяскравіше виступило воно по розпаді [illegible]
[illegible] й в житті нашої еміграції, й до говорю на [illegible]
[illegible] Тоді різного рода патріоти, а надто і такі, що [illegible]
[illegible] що й не знав, що вони українці, повидавали до своїх прізвищ [illegible]
[illegible] свої руки все українське життя, що ще немало, а [illegible]
[illegible] до нового життя.
[illegible] тягнеться за нашою еміграцією аж по нинішнього дня.
[illegible] на наше нинішнє життя по таборах, чи інших скупченнях ви-
[illegible] еміграції, який образ знайдемо ми там, яким побачимо ми життя ук-
[illegible] еміграції ?
[illegible] на це — огорне нас страх. Жах і турбота за нашу майбутн-
[illegible]
[illegible] нашими очима стане знову жалюгідна картина старої нашої
[illegible] в нових рамцях нинішньої дійсности. Стане це, проти чого
[illegible] творилося й написалося, стане це, що кожний уважає за
[illegible] проти чого нема кому рішуче й отверто виступити.
[illegible] життя в багатьох випадках очолюють люде, які своїм
[illegible] своїми здібностями рішуче не надаються на ці пости, [illegible]
[illegible] ть. А вкрутилися вони на ці пости не із за своїх [illegible]
[illegible] свого окруження, а попросту, вихло використовуючи [illegible]
[illegible] браку відповідних людей.
[illegible] один табор, до саме, дуже яскраво це [illegible]
[illegible] табор очолює люде, які своїми здібностями [illegible]
[illegible] розмінуватися до своїх нинішніх становищ.
[illegible] з попереднього браку відпо-
[illegible] у проти цього набору та держаться
[illegible] Оцінити, що нехвальним тільки [illegible]
[illegible] українського [illegible]
[illegible] люде, але вчасно [illegible]
[illegible] нині вимірі, вони [illegible]
[illegible] уступити, не [illegible]
[illegible] своїх, [illegible] в тяжкій порі. [illegible]
[illegible] в табор, який часто на [illegible]
[illegible] не [illegible] до [illegible]
[illegible] доброї волі. [illegible]
[illegible] й [illegible]
[illegible] пам'ять [illegible]
[illegible] і вороже до них [illegible]
[illegible] свої [illegible] постоїв.
[illegible] тому [illegible]
[illegible] свого проміжного існування [illegible]
[illegible] інтелігентних [illegible]
[illegible] не [illegible]
[illegible] [illegible]

Прикрі, але правдиві речі. - Поруч цього явища виступають по наших таборах ще інші, однаково прикрі й шкідливі нашому суспільному організмові явища. Між інш. яскраво впадає в очі інший тип нашого "патріота" - емігранта, який, хоча, може й зміг би дещо корисного зробити, тримається засади: "моя хата зкраю", не уділяється в жодному суспільному житті, а свою енергію а часом і здібності, спрямовує в іншому напрямку. Для нього єдиною ідеєю, одинокою життєвою проблемою є власна нажива.

Це тип новітнього емігранта - спекулянта. Очевидно, що не можна завидувати людині, що їй вдалося своїм спритом прийти до більшого, чи меншого майна, але коли цана людина має тільки виключно власне добро на думці, коли переповнені вже скрині й портфелі не спинюють, але навпаки, підсичують жадобу зиску - користи, коли це вже переходить в нахіл, тоді, очевидно, явище це стає шкідливим боляком на тілі нашого злиденного еміграційного життя. Тоді з ним треба боротися !

Ми навели два найбільш шкідливі типи в нашому суспільному житті. Та на цьому не кінець. Можна б навести ще більший ряд інших, менше чи більше шкідливих типів.

Та цим лихові не заражимо. Його бачимо ми всі і без натикування. Річ в тому, щоб цьому запобігти.

А тут потрібно не слів, не крику, не критикувати, а діл ! Тут треба усунути цих людей, які не надаються на ті пости, які займають, треба намовити, спонукати, чи навіть примусити всіх здібних людей до корисної праці, треба кожній одиниці, без огляду на її стан, походження, релігійні чи політичні погляди, давати таку працю, таке становище на якому вона може найкраще вивязатися, може принести свойому суспільству найбільше користи.

Тут мусить бути навіть добір людей /селекція/. Та це можна довонати тільки тоді, коли все наше зорганізоване життя буде підчинене одному центрові, одній екзекутиві.

А покищо ми можемо тільки приглядатися, спостерігати, пятнувати... і дальше стверджувати вічно тойже самий стан...

&!&!&!&!&!&!&!&
!&!&!&!&!&!

x x x. БРАТЕРСТВО КРОВИ.

Під такою назвою появилася у вересні 1941.р. у газеті "Волинь" стаття замордованої німцями поетки й революціонерки Олени Теліги. У тій статті кликала авторка всіх українців до діяння з почуттям національного братерства крови. Її заклик лунав понад свіжою могилою українських революціонерів, що впали від братовбивчих куль у Житомирі 30.8.41.р. Її заклик був спрямований до тих, що засліплені ворожими підшептами пішли на шлях руїни й нищення. Її заклик звертався до всіх, в чиїх жилах пливе українська кров, щоб почерез усі різниці, щоб понад перепони світоглядів, ідеологій, організаційної приналежності, територіяльного походження /"східняки", чи "західняки" всі чуди, що вони одної крови, що вони одна спільнота, що в них одна мета і щоб згідно з цим діяли. -

На скільки цей заклик був на часі, це могла вичути тільки творча інтуіція поетки О.Теліги. Наскільки це було правильне ставлення - це чула революціонерка О.Теліга й передбачала катастрофу, що грозить українській революційній праці, коли знехтується найвищий закон, закон братерства крови.

Злочин проти цього закону почався в липні 1941.р., коли т.зв. українська влада проголошеної у Львові держави почала кровавi розстріли революціонерів тільки за те, що вони мали на певні справи свої погляди. Так згинув герой Волині Олександер Куц, так згинув Ігор Шубський з товаришами -. Так згинули брати Пришляки, Гадус та інші. За тим прийшло Житомирське братовбивство, якого жахнулись самі вбивники і видали летючки, що вони в тому не винні. Але усна пропаганда з уельші вчинки казали: "хто не піде з нами, хто не підчиниться нам у всьому, того чекає смерть. Скільки витрачено енергії на взаємне поборювання, скільки втрачено успіху, скільки спричинено втрат в революційній роботі, кілько цим дано допомоги кривавим псам Ґестапо /С Д/ й НКВД - всі знаємо. Знаємо всі, але жахнуться майбутні покоління коли читатимуть зіставлення майбутнього історика.

На цьому місці не хочемо розглядати питання, котре українське угрупування має більше рації, котре кращу ідеологію, котре більші права чи законність. Тут хочемо сказати, що різниці між українськими угрупуваннями, рухами, організаціями чи тими або іншими чинниками - це річ природна. Але більш природним явищем є закон б р а т е р с т в а к р о в и. Жоден злочин проти природи не проходить безкарно. Ревалізація, конкуренція, гра - це річ природи. Але взаємна пошана, добра воля й почуття спільної крови - це речі, яких ламати ніколи не вільно. Хто їх ламає, той нищить український народ.

Не входимо на цьому місці в розглядання факту вбивства Др.Ярослава Барановського у Львові. Але задоволені вигуки деяких українців над його трупом - ц е ж а х ! Коли розстрілюють старшину -зрадника, чи шпигуна, то всі в ньому бачуть старшину й жалюють, що він став зрадником, але ніхто з цього не тішиться. Бо він, коли не є, то був свій. Це почуття братерства крови. Коли в Англії одна партія бореться за впливи з другою партією, вони не забувають, що інтерес англійського народу один і коли треба, вони сідають поруч себе. - Це приклад, як противники, конкуренція, ревалі, що борються проти себе, шанують закон братерства крови і національного інтересу. - У них це зветься "демократичними вольностями". У нас - не демократичні і недемократичні угрупування так "мало" тратять крови в боротьбі проти ворога, що ще самі взаємно собі ту кров пускати мусять. Наприклад, замало було жертв в боротьбі з німецьким окупантом. Ще треба було конче брати на п у т о або с т р і л я т и б р а т і в, бо вони звали себе мельниківцями, бульбівцями чи де може як. І то все під гаслами демократії. При тому не мали відваги ані чесності признатися до цього. "Це не ми зробили", "Нам про це не відомо" так виглядає чесність супроти братів по крові.

Ми не хочемо розцирати ран минулого, хоч вони пашать вогнем і стікають кровю, хочемо їх віднести на рахунок війни. Але хочемо кликати всіх українців і зокрема активні українські політичні чинники в майбутньому не повторювати гріхів проти закону братерства крови.

Хай кров наша буде для всіх нас святою! Хай чесність кожна нами буде основою наших взаємовідносин ! Тільки діяння згідно з законом братерства крови врятує нас від загибелі !

Нашої боротьби не виграють ані гасла, ані ідеології, ані демагоги. Не виграють її докази законності, революційності, демократичності, коли не буде дії, які створять закон, розпалять революцію, виборють народовластя. Інакше все залишиться фразою, в путах якої задушимось.

Що поможе молитва "Боже нам єдність подай...", коли ми на землі ту єдність народу, наче дурники Божі стараємось витолкувати так: підпорядкуйся м е н і - і буде єдність. Дурням Бог не помагає, а злочинців карає.

Що поможе писанина про демократію, коли кожен починає її від себе? Що поможе, коли в часописі пишеться, що кожен має право говорити й діяти, а в дійсності погоджується ліквідацію, коли хтось "поза нами" буде діяти ? Що поможе говорення про пошану законності, коли кожному іншому відмовляється тої законності ?

В путах не можна жити, хіба тільки животіти. Тимбільше в путах фрази. Ми знаємо, що є теорія, що всякі засоби добрі, аби осягнути мету. Мовляв, добрі й фрази, коли ведуть до мети .Фрази, - це брехня. Брехнею далеко зайти не можна. Брехня супроти своїх, це злочин супроти закону братерства крови.

Горе нам, коли з помилок минулого не витягнемо науки на майбутнє. Кров, пролита в боротьбі за українську революцію, впаде прокляттям на нас!!

Хай заклик покійної революціонерки О.Теліги, що життя віддала в боротьбі за братів по крові, знайде тепер відгук у нас: "Знайдім шлях до єдности, до зєднання всіх сил." На манівцях роз'єднання ми стратили їх так багато. Бо чи "бандерівець", чи "мельниківець", чи "УНР-івець", чи "гетьманець", чи "східняк", чи "західняк" - всі ми однієї крови і перед нами одна мета. А сил для здійснення її не забагато!!

&!&!&!&!&!&!&
!&!&!&!&!&!&!

ПРО ПРОПАГАНДУ.

З хвилиною, коли людське життя вийшло з первісного стану і чоловік увійшов в громадські /соціяльні/ спільности, від тоді безнастанно стоїть перед людьми питання: після яких засад та в який спосіб треба поступати, щоб якнайліпше влаштувати життя тих людських спільнот.

При розбиранні цього питання виринають часто різні, собі суперечні, та себе поборюючі ідеї. Се є узасаднене самою людською природою, що при оцінці загальнолюдських життєвих питань мимо волі повстають різні оцінки, а далі, чим-більше розвивається людський розум, чим-більш зрізничковуються громадське та державне життя, з тим-більшою силою та нагальністю виступають ідейні суперечності. З цьої засади виринає конечність, так передавати співжителям засади понимання та переконання, щоб ті в бажаний спосіб реагували на зовнішні явища, та щоб рівночасно запобічи впливові суперечних ворожих ідей. Тому, від коли існують політичні спільноти взагалі, від тоді існує та діє політична пропаганда.

Розуміється, що форми та середники, якими користується політична пропаганда, зміняються відповідно до даної можливости чи конечности національних та расових передумов, культурного розвитку, поступу техніки і т.інше.

Методи пропаганди зміняються також залежности від того, чи пропаганду розглядають "власть імущі", тобто уряд, чи їхні противники.

Пропаганда провадженa урядовими чинниками прибирає дуже різнородні форми, її ціллю буває або впрост самохвальба, рівнож се може бути пропаганда, що обнимає собою господарські та культурні ділянки, та вислідок свого владного становища впливає прим. на школи та урядництво.

В другому случаю, носії пропаганди не мають таких можливостей, за те можуть використовувати склонність людей до опозиціонерства -до вічного критикування всего, що є і що існує.

Також зміняються середники пропаганди в залежності від того, чи пропаганда може свобідно розвиватися, чи змушена діяти в підземелля. В цім другім випадку творяться тайні, заговірні форми боротьби. Але легальна, отверта форма боротьби за владу, дає далеко більші можливості вияву. При сих усіх родах політ.пропаганди один її компонент остає все той сам і такий сам є - людська вдача, се й пояснює, чому то методи пропаганди так мало змінилися, приміри з перед століть та сьогоднішні виявують стільки здібностей.

Історія політ.пропаганди доказує, що є далекі моменти, які все були і є рішаючими при успіхах чи невдачах.

Людська душа, політ.пропаганда мусить числитися з психічними прикметами людей, передовсім з її замилуваннями та нехіттю, з усіми прикметами та хибами. Хто хоче планово впливати на своїх співвителів, той мусить докладно пізнати настрій та загальне психічне наставлення того, на кому йому залежить: він мусить зрозуміти психологічні відносини й до них відповідно підійти: він мусить також вибрати відповідний момент до діяння, та вкінці, мусить вміти розбуджені духові сили вміло провадити та не позволити, щоб збуджений запал був тільки соломяним вогнем.

Це все належить до дуже важної та ширшої ділянки людського життя, і хоч би загально упорядкувати цей величезний матеріял з яким мусимо мати до діла, занимаючися політ.пропагандою, треба в першу чергу схопити підставові починання людської душі, що політ.пропаганда мусить все узгляднювати.

Політ.пропаганда ніколи не сміє занедбувати чи не доцінювати метафізичного елементу життя, що дає чоловікові тугу за добром, красою, правдою та справедливістю: потяг до величавого та таємничого, оскільки розуміється хоче мати успіх на стало.

Перед нами величезна, обширна та у великі глубини сягаюча ділянка життя. Це психологічні засади людини, які живуть в людині поплутані побіч себе, а то й у взаїмному противенстві. Буває, що глибока надія та глибокий страх людини, то оживляється надійними образами будучини, та сягають під загрозами та потрясеннями. Та найбільш уваги присвячується безсумніву особистим інтересам. Се є те, що ми називаємо еґоїзмом чи інстинктом самозбереження, се може бути внутрішня потреба "значіння", жадоба зиску, чи які небудь інші причини можуть бути спонукою діяння і нехай те все свідомо чи несвідомо, не знати як добре буде закритим, то все-ж таки лишиться певним, що : еґоїзм є прикметою вродженою людям, і тому не треба дивуватися, що обіцянки зиску чи більшої матеріяльної користи, серед більшости людей знаходить свій вплив.

На сій негативній сторінці, противажить позитив, альтруїстичне наставлення людей: часто жаданням жертв зєднується їх для справи, і це в той гарний, світлий момент; трагічно лиш коли ним зловживається.

В людській вдачі побіч себе живуть такі почування, як схильність до співчуття, співрадости та протилежні схильности до злосливости, зависти та злоби. Так само можна зрушити людей до чину, апелюючи до їхнього співчуття, через нещастя та жертвенність, як і через погорду, пониження, кпини, передовсім тоді, коли вони будуть тим діткнені. - Політ.пропаранда використовує це все для себе.

Також людська жадоба сензації, у формі цікавости, бажання оплесків і т.д. - є дуже здячним полем попису для пропагандиста. І тим-більше зацікавлення, глибше зворушення, чим більше пристрасний змаг, тим гостріше виступають на зверх атавізми людськости, обнажені з поволоки, яку на них вдягла культура доводять до розбудження низьких склонностей та інстинктів.

Відтак всі питомі людям соціяльні починання є дуже важними для питань політики. Майже у всіх людей гін до життя в спільноті, що виявляється в гарних засадах до родини, роду, однодумців, батьківщини. Він допускає найбільшу різнородність форм вияву. Отже клич - що відповідатиме тим засадам - виходячи з позитивного заложення, все паде на урожайну землю.

Тут треба узгладнити ще одне психологічне питання; це статичне та динамічне починання, - склонність до вдержання при минулому, звязок з традицією, та гін за новим - . З одного боку бажання спокою, з другого шукання "нового", сажання "віднови". З одної сторони це момент "консервативний", з другої "поступовий", і кожний з тих моментів діючи в людях - старається опанувати їх.

Дальше дві склонності людини, це знову дві суперечності; це гін до свободи, незалежности; схильність до спротиву авторітатам, обурення проти утиску, з одної, та туга за "провідним" великим та сильним і порядкуючим з другої сторони.

Все йде магічний чар від клича - "воля-свобода". Він є цілющий в руці мистця, небезпечний в руці демагога, фальшивий в руці обманного спекулянта. Клич "Воля" "Свобода" - є і був все одним з найважніших питань якими орудує політична пропаганда. Та рівно пристрасні почування збуджує туга за тим, що володіє, править, веде. Байдуже, чи ця туга це бажання порядку, підпорядкувати себе чи просте почування меншевартости, що ради самозбереження резигнує з частини вольности та підпорядковуючи себе, горнеться під крила другого. Цей елемент доводить людину з одної сторони до звеличування, культури героїв, а з другої до вияву власної сили, самозвеличування включно зо створенням та плеканням довкола себе німбу.

Політична пропаганда мусить розправлятися не тільки з одиницями, але особливо в новіших часах передовсім з масами. А, що маса в психологічному значінню це не сума додатних одиниць, не вислід додавання, тільки новостворена колективна одиниця, то передумовою опанування тої маси є підсвідоме, або свідоме знання тої особливої психології товпи.

З кінцем минулого століття, коли то маса почала відогравати важну ролю, французький учений психолог Ле Бон досліджував науково психологію маси та зясував її в рамцях наукової системи. Його розумування остались підставою до розумувань на цю тему і вони є теж підставою нашої розвідки.

Стверджено, що одиниця в масі, як частинка тої маси інтелектуально тратить на вартости, за те чуттєво сильніє; це дається зауважити з самої поведінки маси. Вона є дуже податлива, змінна, дається легко переконати. Її осуди є дуже поверхові та загальні, вона думає образово та дає на себе найлекше впливати образами. Її почування є прості, однозначні та вибуялі, чим пояснюється нетерпимість маси. Руководиться скрайними почуваннями; воліє недійсне, дивовижне, є далека від реального. Прихильність виростає в неї скоро до обожування, нехіть до ненависти. Товпа все в рівній мірці готова на жорстокости та пролиття крови, як і безумовне підпорядкування себе включно з геройською самопертвою та повним запереченням інтересів. Власне цей факт показує, як відмінно оформленою представляється маса від одиниць, з яких вона сама складається.

Розуміється, що розумовання та засади вірування маси є залежні від обставин та часових умов, однак відносно діяння на масу можна установити деякі точно означені правила. /Продовження слідує/

!&!&!&!&!&!&!&!&!
!&!&!&!&!&!&!&!

ВІСТІ ЗО СВІТУ.

Ф р а н к ф у р т. - Ген.Айзенгавер видав наказа, що Д П /вивезені особи/ мають мати першенство перед німцями в американській зоні.

Л о н д о н. - Алянтське командування передало мадярській поліції колишнього провідника націоналістичної мадярської партії Салаші та колишнього міністра Ємреді, що видав був у Мадярщині ряд протижидівських законів.

М о с к в а. - Як повідомляє совєтська газета "Труд", будова величезної автомобільної фабрики у Дніпропетровську в Україні - йде повним темпом. Над розбудовою працюють тисячі людей. Фабрика випускатиме перші авта вже в наступному році.

К и т а й. - До Індокитаю прибули дві дивізії - французьких і британських військ для поборювання тамошніх повстанців.
На острові Ява /Голандські Індії/ продовжується повстання тубильського населення проти білих. Повстанцям допомагають численні японські старшини й вояки, що не піддалися британцям. На острів прибувають щораз то нові британсько-голандські частини для боротьби з повстанцями.

Л о н д о н. - Лондонська радіовисильня передала денного наказа ген. Айзенговера, на основі якого забороняється змушувати совєтських громадян до повороту на батьківщину. В поясненні до цього зарядження повідомляють, що в америк.зоні живе по таборах понад 26 тисяч совєтських громадян, які не хочуть вертатися в СССР і грозять самогубством, якщо їх американці вивозитимуть силою.
Ген.Айзенговер у розмові з голандським журналістом заявив, що є підстава вірити, що Гітлер ще живе.- Англійські газети подали цю вістку на перших сторінках.

Головне командування америк.окупац.зони в Німеччині дозволило відкрити першу масонську ложу в Німеччині.
У совєтській окупац.зоні Німеччини буде розподілено між малоземельними селянами та робітниками 1 міл.700 тис. га землі з великих земельних посілостей.
Від 15. листопада н.р. буде знесена америк. військова самоуправа в тій же зоні. Америк.окупац. влада буде тільки контролювати поодинокі німецькі державні уряди. Владу в повітових та окружних осередках перебуть німецькі урядовці, які діятимуть на основі вказівок урядів поодиноких німецьких держав, узгіднених з америк.окупац.владою.

А м е р и к а. - До Америки перевезено групу визначних німецьких науковців та техніків. Вони допомагатимуть у воєнних дослідах під контролею війська.
Газета "Америка" пише: "Є дуже мало можливостей, щоб до Канади була допущена будь яка еміграція, протягом двох найближчих років, як довго уряд не знайде праці для вояків, що повертаються до дому. Багатьом воякам, що зголосилися з Англії до Канади отверто сказано, що тепер їдних нема нагоди там-же оселитися. Тим менше шансів для неанглійців.
При працях над атомовою бомбою працювало багато вчених з різних країн. Між ними були й три українці: С.А.Кушнирук, П.І.Середа і Др.Л. Сіменович. Список цей подано в Торонтській газеті "Дейлі Стар", з 13. серпня ц. р.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ.

В місті Фірт / Баварія/ почав виходити новий інформативний тижневик "Ч А С", під редакцією пп.Ільницького та Олійника.

Появилися два числа політичного інформативного двотижневика "Самостійник", що є продовженням колишнього "Українського інформатора", видаваного кругами близькими до УГВРади.

У Аугсбурґу вийшла українська збірка ліричних поезій. Ця книжка надрукована на доброму папері, в "правдивій" друкарні. Про мистецьку вартість тих віршів не говоритимемо. Думаємо, що в сучасну пору, коли ми знайшлися буквально без одної національно -освідомлюючої книжки, треба було перше друкувати Історію України, підручники для українських дітей, молитвенники для вірних, а не ...лірику.

Церква на Західніх Землях України. - Червоний часопис "Вільна Україна" з дня 28.червня ц.р. у Львові, подає статтю під заг.: "Справа грек.-кат. Церкви в Західній Україні". В ній говориться про створення ініціятивної групи, яка мала би зєднати Церкву грек.-католицьку з руською -православною. В склад цеї групи входять: о.Др.Гавриїл Костельник, о.Др.Михайло Мельник та о.Пелецький. Ці ініціятори вислали до уряду Радянської України в цій-же справі листа наступного змісту /передаємо в оригіналі/

" До Ради Народніх Комісарів України !-

В грекокатолицькій чи унїятській Церкві завжди були люди, свідомі своєї православної батьківської віри та її правди. В нашій історії церковна унія була придумана і поведена поляками як засіб спольщення...Як би Росія не розібрала Польщу, то наш український нарід під Польщею був би зник з лиця землі. Отже, вже тоді Росія вирятувала наш нарід від ганебної загибелі. Зрештою, хто як буде памятати про дітей, як не мати?... Польща хотіла латинізації нашого народу, тому руйнувала й переслідувала православну церкву, а нашу галицьку унїятську церкву держала в стані перманентного оскарження...

Наша галицька Церква стала безнадійна, без можливості росту... Війна гітлерівської Німеччини проти СССР незабаром виявилася як війна для знищення всіх слов'ян... Куди нам було звернутися з надією ?... Признаємося щиро, що ми під кінець німецької окупації все мали тільки один страх, а не мали жодної надії. Та ми помилилися...Під керівництвом першого Маршала, незрівняного Сталіна, доблесна, подивугідна радянська армія покрилася вічною славою... Сповнилися одвічні мрії всіх українців: українські землі возєднилися з матірю...Маршал Сталін увійде у вічну історію, як збирач українських земель. Тому від нас,західних українців, нехай буде йому щира сердечна подяка... На цьому становищі ми підписані стоїмо й будемо на ньому стояти щиро без застережень... Для думаючих ясно унїятська церква - це історичний пережиток... Тому ми постановили очолювати ініціятивну групу греко-католицької церкви по возєднанню з православною церквою. Психологія релігії дуже делікатної натури, тому годі думати про моментальне перетворення нашої унїятської церкви в православну. На це треба часу, щоб зберегти особисту честь священиків, щоб їх переконати й виховати, вірних успокоїти й приготувати...Акція повинна розвиватися в порозумінні між державним урядом, та ініціятивною групою і зверхництвом всеруської православної церкви". /слідують підписи/.

Уповноважений Ради в справах руської православної церкви при РНК УРСР п.Ходченко, дав відповідь на декларативну заяву у "Вільній Україні", щоб ініціятивна група надсилала списки всіх ненокірних деканів, парохів та настоятелів монастирів, що відмовляються підпорядкуватися юрисдикції "ініціятивної групи."

У відповідь на статтю п.Хотченка та акції ініціятивної групи, українське греко-католицьке священ ство заняло своє становище, даючи цьому вислід у листі до комісара Молотова:

"Заступникові Голови Народніх Комісарів СССР,В.М.Молотову!

- В наслідок заарештування цілого епископату греко-кат.Церкви в Західній Україні, а також цілого ряду інших священиків, та в наслідок заборони виконувати управу нашою церквою кому небудь з грек.-кат.духовенства - наша Церква опинилась в дуже анормальному становищі. Це положення ускладнилось ще більше через те, що виникла "ініціятивна група"... Ця група й видала листа до грек.католицького священства, тому, що відозва ця містить в собі багато фальшу та перекручень історичних - ми греко- католицьке духовенство, не будемо відповідати на цю відозву..."

"... Ставлення наше до акції о.Костельника є вповні негативне, і його акцію осуджуємо як шкідливу...В такій ситуації, яка тепер витворилась можна легко дійти до релігійної боротьби. Тому просимо, щоб уряд звільнив наш епископат з Митрополитом на чолі, а доти, доки це наступить, дав нам можливість упорядкувати справи, звязані з нашою церквою. В такому разі церквою, до часу звільнення Митрополита й Епископів - рядив би церковно- правний орган згідно з приписами нашої Церкви. Ми віримо,що уряд прийме наше прохання та піде нам на зустріч, бо сталінська конституція виразно гварантує всім громадянам, також і нам свободу совісти та віроісповідання... Ми знаємо в ім'я яких високих ідеалів була роблена революція 1917 р. та віримо, що ті ідеали свободи живуть ще і нині,та що вони розвиваються й поширюються по цілому світу... Тому в ім'я справедливости,в обличчю світової побіди Радянського Союзу, просимо о полишення нам і нашому народові в Західній Україні тої свободи в церковних справах, якою ми користувалися сотки літ та до якої на основі радянських законів маємо повне право."

Датовано 1.липня 1945.р. Площа Св.Юра ч. 5.

Американські українці на конференції в Сан - Франціско.

Український часопис "Свобода" в Америці з дня 21.7.45.р. приносить дві статті звязані з участю української делегації на Конференції в Сан-Франціско. Перша подає як дійшло до висилання делегації і про її працю в часі Конференції, а друга засаднича під заг. "Конференція в Сан-Франціско і Україна".

Рішення про висилку української делегації до Сан -Франціско прийнято на Конференції представників американських й канадійських українців в Оттаві /Канада/. На передодні відкриття світової Конференції в Сан- Франціско були українські представники у Вашинґтоні, щоб заснути опінії америк.уряду що до участи українців в Са-Франціско. У висліді розмов у Вашинґтоні вислано українську делегацію до Сан-Франціско в складі: Степан Шумейко, Богдан Катамай, Олександер Грановський і Іван Петрушевич. Делегація приїхала зо спеціяльним меморіялом "Про історичне підложя і характер української справи, про необхідність самостійної України для европейського мира,разом з конкретними пропозиціями про забезпечення українських національних справ в організації безпеки Об'єднаних народів." Меморіял був предложений в першу чергу американській, а вслід за тим і всім другим делегаціям. Крім того роздано кілька тисяч примірників представникам преси й радіо. Роздано теж книжки і брошури про Україну,/напр.Чемберлена "Україна, поневолена нація," Смисона, "Україна," Історично -географічний атлас і другі./.

Члени української делегації навязали цілий ряд особистих звязків з представниками найрізніших народів. Ці звязки багато помогли в пропаганді української справи, зокрема підкреслює "Свобода" на інших представників зробив враження той факт, що українська делегація складалась не з українських емігрантів, тільки з "Американців українського походження".

Стверджуючи цей факт сказав один член англійської делегації: " Тепер я розумію чому серед американців так багато говориться про вільну Україну, а так мало серед англійців". Особливо тісно, як дальше стверджує "Свобода", співпрацювала з українцями американська делегація і виявила багато симпатії для її справ. Зокрема активні були українські представники на пресових конференціях. Так приміром, на великій пресовій нараді в командира Стессена, члена америк.делегації, звернув хтось до нього запит, чи американська делегація вважає Україну мандатом, чи колонією ? На це відповів командир Стессен: " Я думаю у вірю, що колись /сам-дей/ Україна буде незалежною нацією".

Підсумовуючи успіхи делегації в Сан-Франціско - " Свобода" пише: "Важно підкреслити відкриття, яке зробила наша делегація, а саме, що український самостійницький рух має так в офіційних, як і в неофіційних кругах ріжних націй, зокрема серед нашої власної, значить американської! більше симпатиків ніж це в загальному приймалось".

/Меморандум в оригіналі, яке наша делегація зложила в Секретаріяті Конференції в Сан-Франціско - буде поміщене в цілости в наступному числі "Нашого Шляху" - за грудень./

!&!&!&!&!&!&!&!
!&!&!&!&!&!

ВІДОЗВИ ЧИТАЧІВ.

"... Ми з радістю й захопленням повитали появу нам від давна знаного журналу "Наш Шлях". Ми знаємо цей журнал із років українського невільництва в Німеччині, що одинокий ніс розраду і завзяття в душу українського робітника в Німеччині, який непохитно держав прапор української самостійницької думки.

Вітаємо його відновлу, що стане вільною трибуною українського слова на еміграції. /З таборів англійської окупац.зони./

Редакції "Н.Ш." -
Громадськість нашого табору вітає з радістю продовження "Нашого Шляху" орган державницької думки на еміграції. Організація Українських Націоналістів, що через увесь темний і безпросвітний період польської, совєтської, а потім німецької окупації, боронила честь і свободу Української Нації, стала зараз на дальше єдиним носієм української визвольної боротьби. Все свідоме українство нашого табору щиро солідаризується з українським націоналістичним рухом, засвідчуючи свою відданість і вірність нашому П о л к о в н и к о в і, і прагне всеціло піддержувати це велике Д і л о, що його Ви почали, й в ньому бажаємо Вам надальше.

/ Український табор - Франкфурт [illegible]

!&!&!&!&!&!&!&!&!
!&!&!&!&!&!
!&!&!&!
!&!

!&!&!&